

ת"פ 63452/06/19 - מדינת ישראל נגד נוראל בלום

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 63452-06-19 מדינת ישראל נ' בלום (אחר/נוסף)
תיק חיצוני: 218095/2019

בפני המאשימה נגד הנאשם
כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
מדינת ישראל ע"י תביעות ירושלים
נוראל בלום
ע"י ב"כ עו"ד עידן גמליאלי

החלטה

לפניי בקשת המדינה לעיון חוזר בהחלטתי מיום 30.1.2020, לפיה ביטלתי את התנאים המגבילים בהם נתון הנאשם (מעצר בית לילי), למעט הותרת הערבויות וההפקדות שבתיק לצורך הבטחת התייצבות.

רקע

בחודש יוני 2019 הוגשו נגד הנאשם כתב אישום בעבירות סמים ובקשה למעצרו עד לתום ההליכים נגדו. הוא שוחרר למעצר בית מלא כעבור חודש, ביום 18.7.2019 לאחר קבלת תסקיר.

ביום 24.11.2019 הודה הנאשם והורשע בביצוע עבירות סמים וכן הוסכם כי ממועד זה, ישהה הנאשם במעצר בית לילי בלבד.

ביום 7.1.2020 הוגשה בקשה מטעם הסניגור לביטול מעצר הבית הלילי, ובעקבותיה הוריתי לשירות מבחן להכין תסקיר בעניין זה.

התסקיר שהוגש ביום 20.1.2020 מלמד, כי מדובר בצעיר כבן 19, רווק, ללא רישום פלילי, שבמהלך תקופת שחרורו השתלב בטיפול במסגרת צו פיקוח מעצרים ושיתף פעולה באופן משביע רצון, תוך שלא הפר תנאים ותוך שלא נפתחו לו תיקים חדשים. מעבר לכך, שירות המבחן ציין כי הנאשם מסר בדיקות שתן נקיות, הוא מחויב לטיפול ומורתע מן ההליך הפלילי. לפיכך, המליץ השירות על הסרת התנאים המגבילים.

ביום 21.1.2020 הוריתי לצדדים להגיב לאמור בתסקיר, לרבות מתן החלטה ללא קיום דיון.

ביום 22.1.2020 הגיב הסניגור, כשהוא מבקש לאמץ את המלצת שירות המבחן ומוכן כי תתקבל החלטה ללא קיום דיון. באותו יום ניתנה על-ידי החלטה, לפיה אמתין לעמדת המאשימה.

ביום 30.1.2020 הגיש הסניגור בקשה למתן החלטה, לאחר שחלף המועד להגשת תגובת המאשימה, ובאותו יום נתתי את ההחלטה על ביטול התנאים, מושא בקשה זו.

בקשת המדינה

המדינה מלינה על כך שלא קיבלה את בקשת הסניגור או את החלטות בית המשפט, ולטעמה, לא ניתן ליתן החלטה בבקשה, ללא קיום דיון כנדרש בסעיף 57 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996. לכן, מבקשת המאשימה לבטל את ההחלטה, לקיים דיון בבקשה דיון ולהחליט בה לאחר שמיעת הצדדים.

הסניגור מתנגד לבקשה, הן משום שבדיקתו בנט המשפט העלתה כי כל ההחלטות נשלחו למאשימה, ולמרות זאת לא הגיבה, והן משום שנתן הסכמתו למתן החלטה ללא קיום דיון. כמו כן מצוין הסניגור כי מצבו של הנאשם כבר השתנה לטובה, והיעתרות לבקשת המאשימה משמעה - החזרת המצב לקדמותו לרעת הנאשם.

דיון והכרעה

אכן, דרך המלך היא קיום דיון בבקשות הנוגעות להליכי מעצר ושחרור כמצוות המחוקק.

ואולם, אין הצדקה להיעתר לבקשת המאשימה מן הטעמים הבאים:

ראשית, כפי שטען הסניגור, ובצדק, במערכת "נט המשפט" קיימים אישורי משלוח פקסים למאשימה בכל אחת מ"תחנותיה" של בקשת הנאשם - ההחלטות הומצאו בתאריכים 9.1.2020; 21.1.2020; 26.1.2020 ו-30.1.2020. על-כן לא ברור מדוע, דווקא את ההחלטה מיום 30.1.2020 קיבלה המאשימה, שעה שיתר ההחלטות (לרבות התסקיר) שנשלחו אליה באותה דרך ממש וקיים בעניין אישור משלוח זהה, לא נתקבלו אצלה. מדובר במחדל חוזר ונשנה אצל המאשימה (לא רק בתיק זה), ואין לה להלין אלא על עצמה בעניין זה.

שנית, לצדדים ניתנה ההזדמנות להביע דעתם לגבי מתן החלטה ללא קיום דיון - הסניגור הסכים כאמור. המאשימה לא הגיבה, למרות, שכאמור, קיבלה את כל ההחלטות בתיק זה. בשל כך, ניתן לומר כי ויתרה על זכותה להביע עמדה בעניין.

שלישית, צודק הסניגור, כי היעתרות לבקשת המאשימה בנסיבת אלה, תהא החמרת המצב הקיים, ולכך אין להסכין, בוודאי כשהנסיבות אינן מצדיקות זאת.

רביעית, גם לגופם של דברים, אין בסיס לבקשת המאשימה בהתחשב בטיב האישומים (אישום אחד של סחר ואישום אחד של החזקה עצמית), בגילו של הנאשם, היעדר העבר הפלילי, חלוף הזמן ללא הפרות, נטילת אחריות והירתמות לטיפול.

אשר על כן הבקשה נדחית.

יש לשלוח לצדדים.

ניתנה היום, ט"ז שבט תש"פ, 11 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.